

Jacobo Feijóo
Martín Rodríguez

El cas de la
maledicció pirata

LA TIRA

En aquella ocasió em van despertar els sorolls en el laboratori de **Lazlo**. **Bum, plas, nyic, nyec, clonc.**

Vaig obrir els ulls amb molt d'esforç. Estava al revés: tenia els peus on havia d'estar el cap. Vaja, que m'havia girat en el meu taüt. Com ja saps, els vampirs dormim en taüts, però el que els convencionals com tu desconeixes és que per dins són embuatats i mollets. De fet, si tanques la tapa, quasi no hi entren els sorolls ni la llum i s'hi dorm fenomenal, d'allò més calentet.

Em vaig alçar com vaig poder. Aquella nit havia tingut malsons. Havia somiat que l'*influencer* que m'agradava, **Massí Modutti**, descobria que jo era una vampira. Després em portaven amb una persona molt vella i molt sàvia que m'explicava el motiu pel qual jo era una vampira i per què no podia eixir en els vídeos ni en les fotos de les meues xarxes socials. Tot molt confús i embolicat.

Estava tan adormida que anava trontollant i entropessant amb tot el que es creuava en el meu camí. Al fons continuava sentint-se soroll al laboratori del meu amic el científic (**bum, nyec, nyic, raaas, catric, catrac**) i, després de servir-me un Cacaosang amb cereals de carbassa i un suc de cucs, hi vaig anar a veure què passava.

He de reconèixer que el que vaig veure em va sorprendre i em va deixar sense paraules.

Davant de mi hi havia la meua mascota, **Chong Duy**, amb una espècie de perol ple de cables al cap. Òbviament, no li feia gens de gràcia. Aquella espècie de perol s'endollava a una màquina i Lazlo, el meu amic, mirava una pantalla d'ordinador incrustada en ella. La resta del laboratori estava plena d'andròmines.

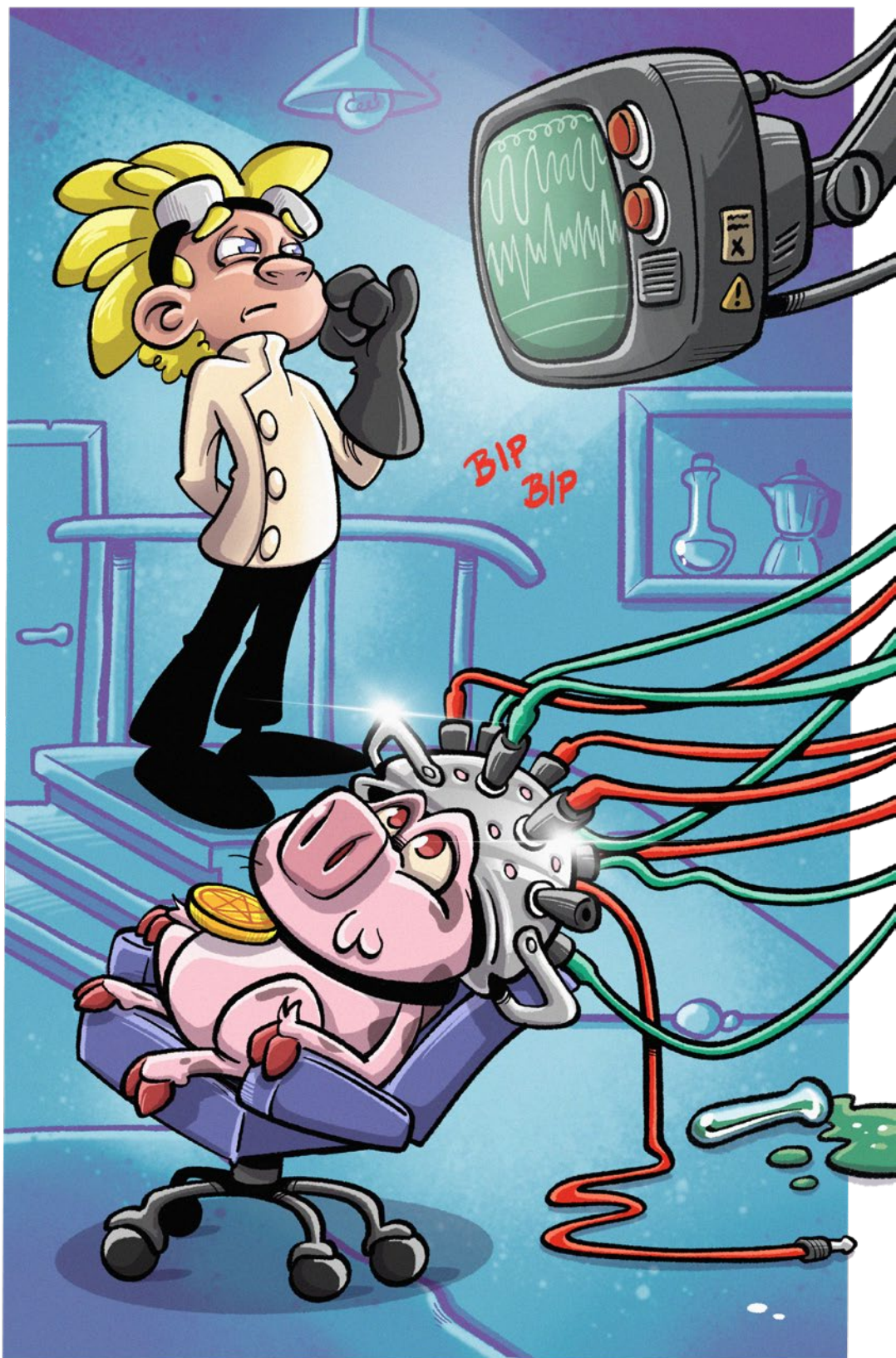
–Què feu? –vaig preguntar, intrigada.

–Measure els cinc tipus d'ones cerebrals de Chong Duy –va explicar Lazlo–. Ja tinc definides les delta, les theta i les alfa, però no acabe de fixar les beta ni les gamma.

Chong Duy em va mirar amb ulls que suplicaven ajuda urgent. Volia eixir d'allí com fora.

Vaig fer un glop del meu Cacaosang i vaig emetre un suau i educat gargamelleig:

–Ehem, uhh..., ehem... I per què fas això, Lazlo? Per curiositat, més que res... Potser Chong Duy vol descansar una estona –vaig comentar, i li vaig fer l'ullet al meu porc vietnamita.

–Ara ho veuràs –va rematar Lazlo girant un dial (**creec creec**) i movent una cadena transmissora (**zing-zing**)–. Només falta tocar aquest botó i...

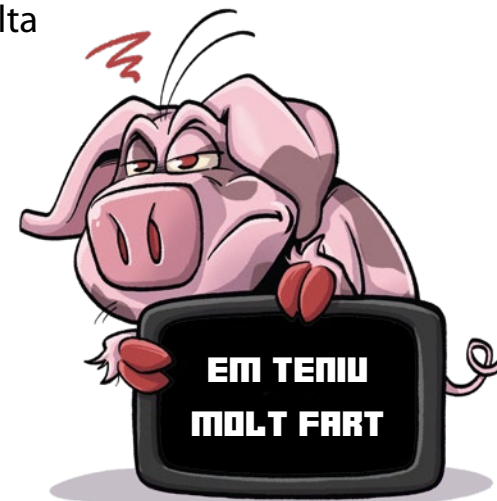
Cucs peluts! De l'altaveu de la màquina van eixir unes paraules que semblaven dites per un robot, al mateix temps que en la pantalla es llegia un text:

–Això és... –vaig dir, quasi sense paraules.

–El pensament de Chong Duy –va afirmar Lazlo agitant el cap i tancant els ulls, amb cara de científic molt seriós–. Descodificant les seues ones cerebrals, podem llegir-li el pensament. Això es deu a la inferència que aquestes ones produeixen en els camps del cervell relacionats amb el llenguatge i...

Per sort va sonar el timbre en aquell moment, perquè mai entenia res del que Lazlo m'explicava. Si sonava el timbre en la nostra *Agència Mortis Causae*, és que un nou cas tocava a les portes.

Me'n vaig anar cap a l'entrada arrossegant un poc els peus mentre Chong Duy aprofitava el descuit per a llevar-se tot aquell desgavell de coses de damunt. Vaig obrir la porta i davant de mi hi havia **el Dentoles**:

–*Carmilla, Carmilla...*, no saps què m’ha passat!

Vaig fer un altre glop a la tassa (record de Cignelàndia) i vaig esperar a escoltar-lo, perquè ja em coneixia la manera de parlar sense parar del Dentoles i, a més, encara estava un poc adormida.

–Recordes la meua amiga *Valèria Això És una Misèria?*

–Ni idea –se’m va avançar Lazlo.

–És una *influencer* molt coneguda –li vaig explicar al meu amic–. Fa ressenyes dels vídeos d’altres *influencers* i dona consells. Quan un vídeo és molt roïn, diu «Això és una misèria!».

–Ella! –va intervindre el Dentoles–. Doncs ha organitzat una...

CONVENCIÓ
D'INFLUENCERS!

Arrea! No se me’n va eixir el cor per la boca perquè les vampires estem mortes i no ens batega, però l’esglai que em vaig emportar de la impressió va ser... uff. Ja sabia el que el Dentoles em diria a continuació.

–Sé que m’has llegit el pensament! –va dir el Dentoles mentre Lazlo s’afanyava a traure el seu bloc de notes per si això li valia per a millorar la seua màquina–. T’han convidat i vinc a dir-t’ho! Serà aquesta mateixa vesprada, al pavelló municipal de *Necròntia*.

Chong Duy va començar a moure la seua cua recargolada en senyal que li abellia molt i es va rascar el coll amb la pota de darrere, i Lazlo em va posar el seu millor somriure (forçat, perquè li costa somriure, que el xic és molt seriós) i ulls de quina il·lusió em fa. Estava atrapada: no aconseguiria deslliurar-me’n.

–Bé, eeh... –vaig balbotejar.

–Sabia que acceptaries! –va resoldre el Dentoles sense donar-me temps a res–. Vaig corrent a contar-li-ho a algú!

El Dentoles va fer mitja volta i, alçant els braços, se n’anà a tot córrer en direcció a casa de *Rula, la Maga Gandula*, mentre cridava: «Rula, no saps què m’ha passat!».

–Ains! –vaig sospirar.

Aquestes coses només em passaven a mi. Ja estava en un altre dels meus embolics. Tot i que tenia milers de seguidors en xarxes socials, no podia eixir en els vídeos ni

en les fotos perquè era una vampira. Jo deia que era per a protegir la meua privacitat de la gent roïna, però hi havia moments en què no era tan senzill dissimular i es notava que passava alguna cosa estranya. Aquesta vegada no m'escaparia. Hi havia d'anar perquè els meus seguidors veren que jo era real. Havia arribat el moment de la veritat.

El meu telèfon va bronzir i va interrompre la meua angoixa, i vaig mirar de reüll qui m'havia enviat un missatge. El meu no-cor quasi em va donar un altre tomb: era Massi Modutti, l'*influencer* que tant m'agradava!

M'acaba de dir Rula que vens a la convenció. Li ho ha dit el Dentoles fa un moment. Per fi ens coneixerem. Em muir de ganes!

Ai, mare meua! A Negròntia les notícies corrien de pressa, segons sembla.

En llegir aquell missatge em va entrar com una por rara i un formigueig de nervis en la panxa. Em trobaria amb Massi! Què pensaria en descobrir que jo era una vampira? Li causaria rebuig? Pegaria a fugir?

Vaig engolir saliva per a dir als meus amics que m'ho havia pensat millor, quan es van plantar els dos davant de mi. S'havien posat molt guapos, d'esmòquing i cor-

bata de llacet, i portaven els cabells més que repentinnats. Vestien de gala total.

Veient-los així, em quedava clar que ja no podia negar-me. Es morien de ganes d'anar-hi! Els hauria donat un disgust enorme i no era cosa.

–Ains... –vaig esbufegar, agarrant la tassa, mentre Chong Duy es fregava un poc el coll de l'esmòquing, que li rascava.

